

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Milana Procházky a soudců Mgr. Karla Černína, Ph.D., a Mgr. Jana Čížka ve věci

žalobce: **Jundrováci**, IČ: 71339965
sídlem Jasanová 756/7, 637 00 Brno
zastoupeného advokátem Mgr. Ing. Jakubem Šnajderem
sídlem Příkop 838/6, 602 00 Brno

proti
žalovanému: **Úřad pro dohled nad hospodařením politických stran a hnutí**
sídlem Kounicova 688/26, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 11. 2023, čj. UDH-02235/2023

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Účastníci řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce je politickým hnutím, které se účastní politiky na místní úrovni v městské části Brno – Jundrov. V roce 2022 žalobce včas nepředložil výroční zprávu za rok 2021. Lhůta pro její předložení končila 1. 4. 2022 a žalobce ji doložil až 11. 4. 2022. Tím se podle žalovaného dopustil přestupku dle § 19j odst. 2 písm. d) zákona č. 424/1991 Sb.,

o sdružování v politických stranách a v politických hnutích (zákon o politických stranách), za který mu žalovaný uložil rozhodnutím označeným v záhlaví pokutu 2 000 Kč (dále též „napadené rozhodnutí“). Proti rozhodnutí žalovaného není přípustný rozklad, odvolání nebo jiný řádný opravný prostředek. Proti napadenému rozhodnutí brojí žalobce u Krajského soudu v Brně žalobou podanou dne 22. 1. 2024.

II. Argumentace žalobce

2. Žalobce navrhuje napadené rozhodnutí zrušit, neboť je nezákonné. Žalobce v první řadě namítá, že přestupek nespáchal. Podle § 19h odst. 1 písm. b) zákona o politických stranách byl sice povinen předložit výroční zprávu do 1. 4. 2022, ale žalovaný jej k jejímu doložení následně vyzval a stanovil mu k tomu novou lhůtu v délce 20 dnů. Tu žalobce dodržel a zprávu doložil 11. 4. 2022. Podle žalobce je tedy nutné vykládat lhůtu k předložení výroční zprávy tak, že jde o zákonnou lhůtu prodlouženou o lhůtu stanovenou dodatečně žalovaným. Opačný výklad by byl příliš tvrdý a navíc by zvýhodňoval velké politické strany, které na svou činnost čerpají finanční příspěvky. Na zveřejnění výroční zprávy přesně do 1. 4. 2022 není žádný veřejný zájem, navíc v době, kdy veřejnost může politické strany kontrolovat prakticky on-line.
3. Uložená pokuta je dále nepřiměřená. Žalobce je politické sdružení občanů, které působí pouze na lokální úrovni. Peněžní prostředky shromažďuje jen za tímto účelem, nepodniká. Navíc má žalobce na účtech peněžní prostředky pouze v letech, kdy se konají volby do zastupitelstva – takže např. v roce 2022 měl na účtu cca 50 000 Kč na předvolební kampaň. V jiných letech ale je žalobcův běžný zůstatek na účtech mnohem nižší, takže nulový. Sankce 2 000 Kč je tudíž pro žalobce likvidační, protože po úhradě nákladů na zprávu auditora mu na úhradu pokuty nezbyvají prostředky.
4. Především pak žalobce namítá, že je § 19h odst. 1 písm. b) zákona o politických stranách (povinnost předkládat výroční finanční zprávu s ověřením auditorem) v rozporu s čl. 20 odst. 2 a čl. 22 Listiny základních práv a svobod. Při stanovení každé právní povinnosti je nutné vzít v úvahu její přiměřenost. Dané ustanovení má chránit transparentní financování a řádné vedení účetnictví politických subjektů. Tato ochrana však už je zajištěna, a to minimálně dvěma „pojistkami“. Hospodaření politických subjektů hlídá sám žalovaný a povinnost auditního ověření je duplicitní. Stejně tak musí mít každý politický subjekt transparentní účet, na kterém shromažďuje finanční prostředky pro svou činnost. I zákon č. 563/1991 Sb., o účetnictví, stanoví povinnost auditu jen pro (hospodářsky) významné podniky. Zákon o politických stranách však vůbec nerozlišuje mezi politickými subjekty a jejich velikostí. Činnost auditora je specializovaná, drahá a časově náročná. Vztah mezi občanem a politikem na místní úrovni je základem zastupitelské demokracie a § 19h odst. 1 písm. b) zákona o politických stranách omezuje svobodnou soutěž politických sil. Zvýhodňuje bohaté a velké politické subjekty na úkor malých a nemajetných. Žalobce tak navrhl, aby krajský soud podal Ústavnímu soudu návrh na zrušení § 19h odst. 1 písm. b) zákona o politických stranách pro rozpor s články 20 odst. 2 a čl. 22 Listiny základních práv a svobod.

III. Argumentace žalovaného

5. Žalovaný navrhuje podanou žalobu zamítnout a argumentuje podrobně ke každému žalobnímu bodu. Zákon rozlišuje mezi nedodržením zákonné lhůty a neodstraněním vad

výroční zprávy v dodatečné lhůtě – jde o dva odlišné přestupky. Pokuta je podle žalovaného přiměřená a jen skutečnost, že žalobce nemá na účtu dostatek finančních prostředků na zaplacení, není důvodem pro její neuložení. Ustanovení § 19h odst. 1 zákona o politických stranách politickou soutěž nijak neomezuje.

IV. Posouzení věci krajským soudem

6. Soud rozhodl ve věci samé bez jednání za podmínek § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), neboť žádná ze stran jednání nepožadovala. Žalobce sice navrhoval v žalobě určité důkazy nad rámec obsahu správního spisu (výroční zprávy za předchozí roky), návrh na provedení důkazů před správním soudem podle § 71 odst. 1 písm. e) s. ř. s. však nelze sám o sobě považovat za nesouhlas s rozhodnutím bez jednání ve smyslu § 51 odst. 1 s. ř. s. (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 2. 2016, čj. 7 As 93/2014-48, č. 3380/2016 Sb. NSS). Žalobce nepodmiňoval svůj souhlas s rozhodnutím bez jednání provedením navržených důkazů – výzvu soudu ze dne 14. 2. 2024, aby se vyjádřil k možnosti rozhodnout věc bez jednání, ponechal žalobce bez reakce a žádnou jasnou vůli ohledně jednání neprojevil (tím se nynější věc liší od situace řešené v rozsudku ze dne 7. 4. 2022, č. j. 10 Afs 176/2020-58). Soud provedení navržených důkazů neshledal potřebným, jak vysvětlí níže v odůvodnění tohoto rozsudku.
7. Žaloba **není důvodná**.

Skutková podstata přestupku

8. V souzené věci jde o přestupek spočívající v porušení § 19h odst. 1 zákona o politických stranách. Podle citovaného ustanovení musejí politické strany a hnutí předložit žalovanému vždy do 1. dubna následujícího roku výroční zprávu, která zahrnuje různé listiny (např. účetní závěrku včetně ověření auditorem). Pokud to povinný subjekt nestihne, pak se dopouští přestupku podle § 19j odst. 2 písm. d) zákona o politických stranách (*kdo v zákonné lhůtě nepředloží výroční zprávu*), a může za to obdržet pokutu do výše 200 000 Kč.
9. Podle § 19h odst. 3 zákona o politických stranách platí, že pokud nebyla výroční finanční zpráva stranou či hnutím předložena, vyzve žalovaný stranu či hnutí do 15. dubna příslušného roku k jejímu dodatečnému předložení a stanoví k tomu přiměřenou lhůtu.
10. Je nesporné, že žalobce zákonnou lhůtu, končící dne 1. 4. 2022, promeškal. Ze správního spisu vyplývá, že žalobce nestihl výroční zprávu za rok 2021 v termínu do 1. 4. 2022 předložit, proto jej žalovaný dne 5. 4. 2022 (doručeno žalobci dne 7. 4. 2022) vyzval k jejímu předložení ve lhůtě 20 dnů, tedy do 27. 4. 2022. Žalobce doložil výroční zprávu již dne 11. 4. 2022, doplnil ji dne 13. 4. 2022.
11. Žalobce však namítá, že nenaplnil skutkovou podstatu souzeného přestupku. Zprávu sice předložil po zákonné lhůtě, ale stihl to ještě v dodatečné lhůtě stanovené žalovaným. Svoji obranu tak staví na tom, že výraz „v zákonné lhůtě“, použitý v § 19j odst. 2 písm. d) zákona o politických stranách, v sobě zahrnuje i dodatečnou lhůtu určenou žalovaným.
12. Krajský soud se však přiklonil k názoru žalovaného, že se politická strana nebo hnutí dopustí přestupku již tím, že nepředloží výroční zprávu do 1. dubna.
13. Skutková podstata přestupku podle § 19j odst. 2 písm. d) zákona o politických stranách zní tak, že se jej dopustí subjekt, který v rozporu s § 19h odst. 1 téhož zákona nepředloží výroční zprávu v *zákoně lhůtě*. Už na první pohled je zřejmé, že zákonodárce při formulaci

skutkové podstaty přestupku odkázal na lhůtu uvedenou v zákoně, tedy do 1. dubna. To jednak tím, že skutková podstata přímo odkazuje na § 19h odst. 1 téhož zákona, a dále tím, že používá termín v *zákoně lhůtě*. Je patrná vůle zákonodárce trestat ty politické strany a hnutí, které zkrátka termín 1. dubna nestihnou. V právní teorii se procesní lhůty dělí na zákonné a soudcovské. Pro inspiraci lze citovat z komentáře k § 55 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, že *procesní lhůty se dělí na lhůty zákonné a soudcovské. Zákoně lhůty stanoví přímo zákon, a jsou závazné jak pro účastníky a osoby na řízení zúčastněné, tak i pro soud* (HROMADA, Miroslav. § 55 [Zákonné a soudcovské lhůty]. In: SVOBODA, Karel, SMOLÍK, Petr, LEVÝ, Jiří, ŠÍNOVÁ, Renáta a kol. Občanský soudní řád. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2017, s. 275, marg. č. 2.). Definičním znakem soudcovské lhůty naproti tomu je, že v zákoně není přesně určena a stanoví ji soud podle své úvahy s přihlédnutím k okolnostem případu. Přesně tuto charakteristiku splňuje lhůta, kterou dodatečně stanoví žalovaný, pokud politická strana včas výroční zprávu nedodá. Naopak lhůta pro doložení výroční zprávy do 1. dubna je lhůtou zákonnou. Žalobce *de facto* žádá o prominutí zmeškání lhůty pro doložení výroční zprávy. Takovou možnost ale zákon nepřipouští. Přestupek podle § 19j odst. 2 písm. d) zákona o politických stranách tak trestá provinění pozdního dodání výroční zprávy. Výzva žalovaného s dodatečně stanovenou lhůtou (a reakce politické strany či hnutí) pak slouží k tomu, aby byl zajištěn obecný zájem na transparentním hospodaření politických subjektů a k úvaze, zda vůči takovému subjektu uplatňovat závažnější kroky (jak soud vzápětí vysvětlí).

14. S nedodržením zákonné lhůty a lhůty dodatečně stanovené žalovaným se pojí různé důsledky. Zmeškání zákonné lhůty do 1. dubna je, jak už soud uvedl výše, přestupkem podle § 19j odst. 2 písm. d) zákona o politických stranách. Účelem této povinnosti je zájem na transparentním financování politických stran a hnutí a kontrola jejich hospodaření. Včasné předložení výroční zprávy k tomu podle zákonodárce přispívá natolik, že její pozdní předložení označuje za přestupek. Pokud však strana nebo hnutí výroční zprávu včas nepředloží, musí ji žalovaný vyzvat k jejímu dodatečnému doložení. Jestliže ani v dodatečné lhůtě subjekt svou povinnost nesplní, už nejde „jen“ o přestupek. Takové straně nebo hnutí hrozí pozastavení činnosti Nejvyšším správním soudem podle § 14 odst. 1 zákona o politických stranách (srov. rozsudek volebního senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 1. 2024, č. j. Pst 42/2023-40).
15. Žalobce tak měl povinnost předložit výroční zprávu do 1. 4. 2022, což neudělal a dopustil se přestupku. Pokud by ignoroval též výzvu žalovaného, mohlo by jeho jednání přímo ohrozit jeho další činnost. I proto nelze dodatečně stanovenou lhůtu brát jako jakési úřední prodloužení lhůty zákonné.
16. Nynější rozhodnutí navíc není nijak překvapivé, protože krajský soud tento postoj zaujal i v jiných kauzách. Pro srovnání lze citovat rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 10. 12. 2020, č. j. 31 A 105/2020-47, který se zabýval tímž přestupkem a předložení výroční zprávy dne 5. 4., tedy po zákonné lhůtě, ale před uplynutím dodatečné lhůty, považoval za přestupek. Též lze odkázat na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 18. 12. 2024, č. j. 29 A 4/2024-45, který se zabýval pozdním předložením výroční zprávy a vyplývá z něj, že přestupku se politická strana nebo hnutí skutečně dopustí nepředložením výroční zprávy do 1. 4. včetně. Názor žalobce proto nemá oporu v současné judikatuře správních soudů, která naopak potvrzuje závěry žalovaného.

17. Žalobce k tomu namítá, že je veřejná kontrola dostatečně zajištěna žalovaným a transparentními účty – zřejmě je tak podle něj předkládání výročních zpráv ověřených auditorem zbytečnou povinností. Na to navazuje žalobcovo tvrzení, že § 19h odst. 1 písm. b) zákona o politických stranách je protiústavní.
18. Krajský soud není v pozici zákonodárce, aby určoval, že konkrétní zákonné povinnosti politických stran a hnutí jsou zbytečné a nadměrně zatěžující. Zákonodárce evidentně nesdílí žalobcův názor, že je dohled nad hospodařením politických stran dostatečně zajištěn zřízením žalovaného a povinností politických stran mít transparentní účty. Proto zakomponoval do právní úpravy i pravidelné a včasné předkládání výročních zpráv. Tato povinnost tak zkrátka patří mezi povinnosti politických stran a hnutí, a každý politický subjekt se s ní musí vyrovnat, chce-li se politické soutěže účastnit. Jak správně uvedl žalovaný, nejde o žádnou novinku. Politické strany byly povinny předkládat výroční zprávy vždy do 1. dubna už od 1. 11. 1991, byť bez auditorského ověření (původní § 18 zákona o politických stranách). To do právní úpravy přinesla už novela č. 117/1994 Sb., s účinností od 1. 7. 1994. Bez větších změn tak tato povinnost existuje více než 30 let. A soud nemá žádné poznatky o tom, že by během této doby vyvolávala jakékoliv kontroverze nebo bránila svobodné politické soutěži. Ostatně i žalobce v nynější věci nakonec výroční zprávu za rok 2021 ověřenou auditorem bez problémů předložil – stejně jako v předchozích letech – pouze tak učinil s několikadenním zpožděním. Celá věc tak spíše působí dojmem, že žalobce v roce 2022 na své zákonné povinnosti jednoduše pozapomněl a nyní se zuby nehty snaží své pochybení přičíst nevhodně koncipované zákonné úpravě.
19. Je pravda, že povinnost předkládat výroční zprávy, obsažená dnes v § 19h odst. 1 písm. b) zákona o politických stranách, platí stejně pro všechny politické strany a hnutí – bez rozdílu velikosti příjmů, politického vlivu nebo územní působnosti (regionální nebo celostátní subjekt). V rozsudku ze dne 1. 7. 2009, č. j. Pst 11/2008-52, ovšem Nejvyšší správní soud zdůraznil, že politické strany a hnutí mají určité privilegované postavení ve vztahu k jiným korporacím soukromého práva (financování, účast ve volbách), a proto je legitimní po nich vyžadovat transparentnost hospodaření. Nejvyšší správní soud přímo uvádí, že *„nepředložení finančních zpráv splňujících kritéria zakotvená v § 18 zákona o politických stranách nelze považovat za formální či formalistický důvod pro rozpuštění politické strany či politického hnutí, nýbrž důvod zaručující transparentnost politického boje, zabraňující manipulaci s voliči a v konečném důsledku zajišťující zachování nedeformované politické soutěže“*. K otázce ověření účetní závěrky auditorem Nejvyšší správní soud tamtéž uvedl, že *„je nezbytné, aby výše zmíněné finanční údaje poskytované samotnými politickými stranami (resp. politickými hnutími) byly alespoň do určité míry verifikovány, k čemuž slouží zejména požadavek na ověření roční účetní závěrky auditorem“*.
20. Žalobcovo srovnání s obchodními korporacemi je nepřipadné, protože politické strany a obchodní korporace mají zcela odlišnou právní úpravu, jiný účel své existence a charakter své činnosti. Srovnání povinností stanovených pro obchodní korporace a politické strany je vskutku tak vzdálené, že se jím soud nebude detailně zabývat.
21. Věrohodnost žalobcovy námitky, že dané ustanovení zákona o politických stranách mu brání v politické soutěži, přitom podstatně snižuje to, že se politické soutěže aktivně účastní. Soud v tomto případě neshledal žádnou reálnou překážku, která by žalobce od politické soutěže odstavila a která by svědčila o tom, že § 19h odst. 1 písm. b) zákona o politických stranách by mohl být protiústavní.

22. Proto krajský soud nepodal Ústavnímu soudu návrh, aby § 19h odst. 1 písm. b) zákona o politických stranách zrušil.

Uložená pokuta

23. Nedůvodná je i žalobcova námitka, že mu žalovaný uložil likvidační pokutu. Krajský soud dospěl k závěru, že pokuta není nepřiměřená ani likvidační. Žalobci hrozila pokuta 200 000 Kč a uložená pokuta 2 000 Kč představuje 1 % maximální možné výměry. Žalovaný ve prospěch žalobce správně zohlednil, že své pochybení odstranil v dodatečné lhůtě. Obecným úvahám žalovaného o závažnosti přestupku a pokutě soud nemůže nic vytknout.
24. K zákazu ukládání likvidačních pokut existuje již vcelku bohatá judikatura správních soudů a Ústavního soudu. Za všechny lze citovat názor rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu v usnesení č. j. 1 As 9/2008-133, č. 2092/2010 Sb. NSS, že *„správní orgán ukládající pokutu za jiný správní delikt je povinen přihlédnout k osobním a majetkovým poměrům pachatele tehdy, pokud je podle osoby pachatele a výše pokuty, kterou lze uložit, zřejmé, že by pokuta mohla mít likvidační charakter, a to i v případech, kdy příslušný zákon osobní a majetkové poměry pachatele v taxativním výčtu hledisek rozhodných pro určení výše pokuty neuvádí. Správní orgán vychází při zjišťování osobních a majetkových poměrů z údajů doložených samotným účastníkem řízení, případně z těch, které vyplynuly z dosavadního průběhu správního řízení či které si opatří samostatně bez součinnosti s účastníkem řízení. Nelze-li takto získat přesné informace, je správní orgán oprávněn stanovit je v nezbytném rozsahu odhadem.“* Z citovaného usnesení vyplývá povinnost správních orgánů přihlédnout k osobním a majetkovým poměrům pachatele tehdy, pokud existují náznaky o likvidačním charakteru uložené pokuty. Tamtéž Nejvyšší správní soud uvádí, že *„bude tedy záležet především na účastníku řízení, zda projeví svůj zájem na tom, aby uložená pokuta pro něj neměla likvidační důsledky, tím, že správnímu orgánu poskytne základní údaje o svých osobních a majetkových poměrech a tyto také věrohodným způsobem doloží či umožní správnímu orgánu, aby ověřil jejich pravdivost např. tím, že zbaví pro tento účel výše zmíněné orgány veřejné moci mlčenlivosti.“*
25. Žalobce ke svým majetkovým poměrům uvedl, že jeho příjmy v nevolebních letech jsou bagatelní a pohybují se v hladině kolem 6 tisíc Kč. Zjevně jde o takovou výši, aby žalobce z příjmů právě tak zaplatil ověření účetní závěrky auditorem (žalobce uvádí cenu ověření 6 050 Kč). Ve volebních letech má žalobce příjmy vyšší, v hodnotě desítek tisíc Kč.
26. To, zda je pokuta likvidační, či nikoliv, vychází z majetkových poměrů přestupce a jaký reálný dopad bude mít její zaplacení na jeho majetek, či spíše na jeho existenci. Finanční prostředky na účtech obchodní korporace jsou jejími příjmy a hradí z nich své závazky, vyplácí zisk společníkům, mzdy zaměstnancům. Získává je podnikáním a lze si o nich udělat určitý obrázek – vývoj, stoupající či klesající tendence, nákup hodnotnějšího majetku apod. U politické strany je tomu ale jinak. Peněžní prostředky na účtu slouží (nemá-li zaměstnance) primárně pro účely politické kampaně a politická strana je nezískává z pravidelné činnosti typu podnikání, ale zejména finančními dary podporovatelů, členskými příspěvky nebo dle potřeby financováním z cizích zdrojů (úvěrováním). Lze to demonstrovat na žalobcově případě – z výroční zprávy za rok 2020 vyplývá, že jediným příjmem za celý rok byl peněžitý dar ve výši 6 050 Kč, což je částka, kterou žalobce dle svého vyjádření vynakládá za auditorské ověření výroční zprávy. To odpovídá vyjádření žalobce, že v „nevolebních“ letech zkrátka na účtu nemá prostředky navíc. Naopak v letech

volebních může na účtu nashromáždit větší peněžní obnos. Na prostý výpis z účtu se proto spolehnout nelze.

27. Při hodnocení pokuty jsou podle krajského soudu důležité dvě věci. Za první, samotná výše pokuty zaručuje, že nemůže být likvidační. Při současné hodnotě peněz je pokuta 2 000 Kč tak nízká, že jen stěží může politickou stranu nebo hnutí zlikvidovat. I tato částka by teoreticky pro někoho mohla představovat likvidační pokutu, muselo by ale jít o zcela výjimečný případ, který se svými okolnostmi extrémně vymyká. To rozhodně není žalobcův případ a důvodem není ani to, že žalobce nemá finanční prostředky na účtu. Za druhé, pro vyhodnocení likvidační povahy pokuty je podle soudu spíše klíčové, o jaký politický subjekt se jedná. Je logické, že celostátní politická strana, která se běžně uchází o křesla v Parlamentu České republiky, je materiálně silnější než lokální hnutí. Při ukládání pokuty by to měl brát žalovaný v potaz, což také udělal. Za třetí, zůstatek na účtu není vypovídající, protože se v žalobcově případě odvíjí od potřeb – nastane-li volební rok, je žalobce schopen shromáždit na svém účtu větší částky. V nevolebních letech potřebuje žalobce zaplatit auditora, takže na účet přijde jen tomu odpovídající dar. Pokud by žalobcova argumentace obstála, prakticky nikdy by nesměl obdržet žádnou pokutu, protože na účtu nemá desítky či stovky tisíc „navíc“. V takovém případě by ale právní úprava byla bezzubá a naopak by zvýhodňovala politické subjekty, které nedisponují takovými příjmy. To, že je žalobce lokální hnutí, zohledňuje právě výměra pokuty.
28. Nad rámec uvedeného soud musí poznamenat, že za žalobu musel žalobce uhradit soudní poplatek 3 000 Kč a o osvobození nepožádal. Úhrada této částky pro žalobce zjevně likvidační nebyla, stejně jako cena právních služeb advokáta, který žalobce zastupuje.
29. Soud dále nepovažoval za potřebné provádět dokazování výročními zprávami žalobce za roky 2019, 2020 a 2021, které byly zveřejněny na internetových stránkách žalovaného. Stran majetkové situace žalobce totiž nebyl mezi stranami skutkový spor. Žalovaný akceptoval a prokázal, jaké majetkové poměry žalobce má – se žalobcem se rozešli pouze v názoru, zda je mu možné ještě uložit pokutu ve výši 2 000 Kč, či nikoliv.
30. Soud na závěr shrnuje, že žalobu jako nedůvodnou zamítl. Žalobce namítal, že je právní úprava použitá k jeho potrestání protiústavní, pokuta je likvidační a přestupku se nedopustil. Všechny tyto námitky však soud shledal nedůvodnými.

V. Náklady řízení

31. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu těch nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který úspěch ve věci neměl. Žalobce před soudem neuspěl (soud žalobu zamítl jako nedůvodnou), proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu by jinak – jakožto úspěšnému účastníkovi řízení – právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, s ohledem na judikaturu Nejvyššího správního soudu mu je však nelze přiznat, neboť nepřesahují rámec jeho běžné úřední činnosti (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014-47, č. 3228/2015 Sb. NSS).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační

stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 12. 8. 2025

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu